

deres egen Organisations Sag at gennemføre Fordringerne. Men det er jo saadan, at de Organisationer, som saadanne Tjenestemænd og Arbejdere kunne danne, ikke ere i Stand til at optræde med den samme Kraft og paa samme Maade, som Arbejdernes frie Organisationer kunne, og jeg mener, at der virkelig er Aarsag for Regeringen, for Samfundet til at træde hjælpende til ved Arbejdernes Organisationers Kamp overfor Kapitalen og Arbejdsgiverne. Men det vil man ikke indse. Her synes det mig virkelig, at der er en Anledning, fordi disse Folk staa midt imellem Statsfunktionærerne og private Arbejdere med det samme Damokles-Sværd hængende over deres Hoveder, hvis de komme med alt for frie Ønsker i Retning af at faa deres Forhold forbedrede, som Statsfunktionærerne have. Men de staa ikke med Rigsdagens Beskyttelse, og den forekommer det mig, at de bør have.

Der er Grund til at undersøge disse Funktionærers Lønforhold, deres Arbejdsvilkkaar og deres Pensionsforhold. De have efter min Mening og efter alt, hvad der fremgaar af de Oplysninger, der ere fremkomne, en alt for utilbørlig lang Arbejdstid. Der raader paa dette Omraade et Fedteri indenfor Privatbanernes Ledelse for at fremskaffe de bedst mulige Resultater, som i alt for utilbørlig Grad gaar ud over Funktionærerne. Og det er da heller ikke frit for — der er Beviser nok for det —, at Samfundet har baade en Ret og en Pligt til at tage sig af disse Forhold, da der i Virkeligheden er mange Tilfælde, hvor denne Sparsommelighed har sat Menneskers Liv og Førlighed i Fare. Jeg kan pege paa adskillige Ulykker, der ere skete, som notorisk kun ere skete, fordi der var alt for ringe Arbejdskraft til at udføre det Arbejde, der skulde udføres. Uden at ville mene, at Statsbanetjenestemændenes Lønninger ere særlig gode, maa ske netop det modsatte, skal jeg til Belysning af Sagen tage nogle Eksempler frem paa Lønninger for Tjenestemænd under Statsbanerne og ligestillede Tjenestemænd under Privatbanerne, og ærede Medlemmer ville da se, at der er en uhyre stor Forskel, en urimelig Forskel, fordi det er det samme Slags Arbejde, der skal udføres begge Steder. Og skønt det vel ikke kan siges, at Stationsforstanderne ere de daarligst lønnede, hverken under Statsbanerne eller under Privatbanerne, skal jeg for Fuldstændighedens Skyld, for at gøre Billedet fuldkomment, nævne ogsaa dem i min Sammenstilling.

Ved Statsbanerne er Begyndelseslønnen for Stationsforstanderne fra 1,680 til 4,800 Kr., Maksimum fra 2,520 til 5,790 Kr. Ved Privatbanerne er Begyndelseslønnen fra 800 til 3,200 Kr., og Maksimum fra 2,000 til 4,100 Kr. De se, der er en stor Forskel, ja, der er endog en enkelt, jeg ikke har villet tage med i Beregningen, nemlig en Stationsforstander ved Kallehave-Banen. Han har en Begyndelsesløn paa 800 Kr. og kan efter 5 Aars Forløb faa 1,200 Kr. Hvilken svimlende Sum! Assistenterne ved Statsbanerne have en Begyndelsesløn fra 1,380 til 2,790 Kr., ved Privatbanerne er Begyndelseslønnen 792 Kr., og Maksimum er 2,400 Kr. Portørerne ved Statsbanerne have en Begyndelsesløn af 1,050 til 1,260 Kr., og Maksimum er 1,530 til 1,740 Kr., men Privatbaneportører, der i Virkeligheden maa udføre langt mere Arbejde, have en Begyndelsesløn fra 800 til 950 Kr., og efter 3—4 Aars Arbejde kunne de opnaa fra 1,000 til 1,350 Kr. Konduktørerne ved Statsbanerne have en Begyndelsesløn fra 1,080 til 1,290 Kr., og Maksimumslønnen er fra 1,560 til 1,770 Kr., medens Lønnen ved Privatbanerne er fra 900 til 1,470 Kr. For Togførerne gøre lignende Forhold sig gældende. Fyrbøderne ved Statsbanerne have en Begyndelsesløn af 1,200 til 1,410 Kr. og en Maksimumsløn af fra 1,680 til 1,890 Kr., ved Privatbanerne have de en Begyndelsesløn af 800 til 1,200 Kr. og en Maksimumsløn fra 1,140 Kr. til 1,500 Kr. Naar man nu ved, hvilket ansvarsfuldt Arbejde Lokomotivførernes er, vil man indrømme, at den Lønning, Privatbanerne give disse Tjenestemænd, er alt for ringe.

Man ser altsaa, at det er nogle meget ringe Lønninger, der bydes disse Funktionærer, i Særdeleshed naar man tager de nuværende Dyrtidsforhold i Betragtning. Jeg vilde føje til, at det forekommer mig, at der er al Anledning for Staten til at blande sig i dette Forhold og bidrage, hvad den kan, til at gennemføre ordentlige Lønforhold, ordentlige Arbejdsforhold, ordentlige Pensionsforhold og ogsaa ordentlige Forhold med Hensyn til Sygepleje, thi denne lader ogsaa meget tilbage at ønske. Jeg vil derfor anmode den højtaerede Trafikminister om, naar det omtalte Andragende kommer frem, at tage velvilligt derpaa og komme bort fra sin Modstand mod Ønsket om Nedsættelse af en Kommission til Undersøgelse af dette Forhold. Jeg tror, det er meget betimeligt, at der nedsættes en Kommission.

Der er saa kun et Par smaa Spørgs-